

Novembri 3. pühapäev
Liturgiline värv – roheline

VASTUTUS JA SELLE KANDMINE

EELTEADMISI TEKSTI KOHTA Mt 21: 28-31

Inimese elus on aegu, millal ta peatub, et mõelda elu üle järele: millised ootused on täitunud, mis on toonud pettumusi. Elus tuleb ette nii õnnestumisi kui ka ebaõnnestumisi. Vahel võivad arvetegemise hetked olla rasked. Keegi on öelnud, et inimene on nagu sibul, kes umbes kümne aasta tagant ajab koort.

Surnutepüha on kirikuaastas selline arvetegemise päev, kui me kirikuna, kogudusena ja üksikisikuna peatume, et hinnata oma elu kulgu: mis on möödas ja mis ootab ees. Sellise hindamise järel tundub elu meeldivam: see põhineb möödunud, ja selles on tulevikunägemus.

Tänase päeva kirjakoht räägib täiesti erinevatest eluviisidest. Jeesuse tähendamissõna ei jäta kedagi ükskõikseks.

Tähendamissõnas mõeldakse mehe all Jumalat. Tal on kaks poega, kellest üks sümboliseerib tollimeeste ja patuste, teine kirjatundjate ja variseride rühma. Tollimeeste ja patuste rühma kujutatakse isekatena, kes ei taha Jumala tahet kuulda ega omaks võtta.

Võrdluspildi poeg (tollimeeste ja patuste inimrühm) siiski kahetseb oma elu seda, et ei täitnud isa (Jumala) palve.

Teine poeg (kirjatundjad ja variserid) tundub olevat kohusetundlik ja ütleb: "Mina lähen, isand." Tegelikult ta ei läinudki. Kohusetunne oli vaid näiline. Siinai mäel antud kümne käsu seadus ei olnud muutunud elu sisemiseks jõuallikaks. See ei olnud muutunud igapäevaseks vajaduseks.

Võrdluspildi isa (Jumal) räägib mõlema pojaga ühtemoodi. Tema viinapuuaias on ruumi mõlemale. Jumala "süle" on avatud kõigile, ka erinevatele inimestele. See on lohutav!

Siis Jeesus kuulutab: "Tõlnerid ja hoorad lähevad enne teid Jumala riiki." Jumala piiritu arm mõjutas neid inimesi nii võimsalt, et nad tahtsid muutuda.

Kuigi Jeesus ütleb, et tõlnerid ja hoorad pääsevad esmalt Jumala riiki, siiski ei mõtle ta sellega, et teised sinna ei pääse. Elu hindamine ei raputanud varisere nii ägedalt kui neid, kes elasid oma elu heidikuina.

Jeesuse kuulutuses kulgevad rangus ja piiritu arm käsikäes. Jeesus ise oli täis armu ja tõde. (Jh 1: 14)

Kaisa Lindgren, SPY

TEOSTUS

Eesmärk: Laps teab, et ta võib vastutust kanda mõnede asjade eest. Samas teab ka, et elu on kingitus ja et elus on palju asju, mis teevad rõõmu.

JUHENDIKS ÕPETAJALE

Kui räägitakse vastutusest, on tähtis, et kedagi ei süüdistataks.

TEEMA ALUSTUSEKS

Mõttele, kas sul on olnud selliseid olukordi, kus keegi on palunud sul midagi teha. Algul oled öelnud, et see ei huvita, siis aga oled meelt muutnud ja teinud palve järgi. Või on olnud vahel nii, et algul oled vaimustunult lubanud midagi teha, kuid hiljem pole viitsinud. Mida teine on sel puhul arvanud?

Kas keegi teist on kunagi pettunud teiste antud lubadustes? Kuidas olete end tundnud? Kas on kellelgi juhtunud meeldivaid üllatusi? Lapsed võivad rääkida oma kogemustest.

PÄEVA SÕNUM

Loetakse päeva kirjakoht (Mt 21: 28-31). Piiblijutustuses said pojad isalt erinevaid ülesandeid.

Millised on meie ülesanded? Mida lapsed teevad? Millised ülesanded on täiskasvanutel? Perekonnas võime tunda rõõmu kõigi nende asjade üle, mis meid ühendavad. Sinna kuuluvad ka sellised toimingud, mis muudavad kooselu meeldivaks. Lapsed võivad jutustada olukordadest, kus nad on pidanud millegi eest vastutama. Mõeldakse lähiümbrust, koduõue, mängupaiku, sõpru. Kuidas võiksime oma ümbruskonnas ja looduses tegutseda nii, et seal oleks mugav?

Alati meil ei õnnestu toimida nii, et endal ja teistel oleks hea, kuid me võime seda õppida. Püüame mõelda, kuidas teisi rõõmustada.

TEGEVUS

Mõnda last talutatakse kordamööd. Õpetaja võib olla talutajaks väiksemate rühmas. Suuremate rühmas võib seda teha paaride viisi, et üks talutab teist. Ühe silmad seotakse kinni, teine talutab teda. Talutaja hoolitseb selle eest, et teisega ei juhtuks mingit õnnetust, et ta ei pörkuks millegi vastu. Nii õpitakse usaldama ja vastutust kandma.

LÕPETUSEKS

Eestpalvesse võetakse ka vanemad, õed-vennad, lähikond.

ÕNNISTUSSÕNAD

LÕPULAUL

Kajja Oksanen ja töörühm